

Arrest

**nr. 51 106 van 12 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 8 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 12 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 november 2010 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker dient op 6 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 oktober 2010 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Noorse instanties, bij toepassing van artikel 16.1c van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Op 6 november 2010 gaven de Noorse autoriteiten hun akkoord voor de terugname in het kader van de Dublin II Verordening.

1.4. Op 8 november 2010 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. De verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

2.3. Verzoeker laat na de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid uiteen te zetten in het verzoekschrift. Er is bijgevolg niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.4. Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat de verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (R.v.St, nr. 100.400, 26 oktober 2001). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St., nr. 107.797, 12 juni 2002).

2.5. Onder het kopje “moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing” voert verzoeker aan dat de Noorse autoriteiten zijn asielaanvraag behandeld en afgehandeld hebben en hij geen tweede kans heeft om een asielaanvraag in Noorwegen in te dienen en verwerende partij op 25 oktober 2010 een verzoek tot

terugname heeft gericht aan de Noorse autoriteiten, alwaar hij vervolgens naar Syrië zou worden teruggewezen. Gezien de leeftijd, gezondheidsproblemen en kwetsbaarheid zou de overdracht van verzoeker een schending zou uitmaken van het artikel 3 EVRM. Verzoeker preciseert dat zijn nadeel erin bestaat dat hij bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing riskeert teruggewezen te worden naar Syrië. Hij kan, aldus verzoeker, ook geen behoorlijke behandelingen krijgen in Syrië, aangezien hij het risico loopt in de gevangenis terecht te komen omwille van zijn politieke verzet tegen de onderdrukking van zijn bevolking in Syrië en zijn *“ethische”* herkomst. Uit stuk 5 blijkt dat zijn asielaanvraag in Noorwegen is afgehandeld zonder beroepsmogelijkheden *“en met een bevel naar Syrië uitgedreven te worden. Hierbij wordt aangetoond dat hij in Noorwegen geen bescherming meer heeft tegen een verwijdering naar Syrië.”*

2.6. De terugleiding van een asielaanvrager naar de Staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische Staat in uitvoering van de verordening 343/2003/EG kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het is aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Waar verzoeker poneert dat hij *“geen tweede kans (heeft) om een asielaanvraag in Noorwegen in te dienen”* hij in deze niet verder komt dan een blote bewering. Waar hij betoogt dat zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel erin bestaat dat hij bij aankomst in Noorwegen riskeert naar Syrië te worden teruggestuurd wijst de Raad erop dat het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, door de Belgische Staat of door het land waarnaar de Belgische staat hem naar terugleidde op zich geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM en dat zijn bewering louter hypothetisch is en door geen enkel concreet en actueel element wordt gestaafd. In casu dient te worden benadrukt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoeker minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. In de mate dat verzoeker verwijst naar stuk 5, om aan te tonen dat hij in Noorwegen geen beroepsmogelijkheden heeft en dat zijn asielaanvraag definitief werd afgesloten, dient te worden vastgesteld dat het stuk in het Noors is opgesteld en dat er een zeer summiere vrije vertaling is bijgevoegd. Uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat verzoeker in Noorwegen geen beroepsmogelijkheden meer heeft tegen de beslissing tot terugdrijving.

2.7. De Raad besluit dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

2.8. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

M. MILOJKOWIC